

EL PERSONATGE

«Escric quan m'enamore o quan em desenamore»

E. SANT-CELONI

Esriptora

No li agrada que li diguen poetessa. Ella es considera una escriptora que no es decanta per cap gènere. «Les circumstàncies m'han portat a la poesia i no a la narrativa», diu. Encarna Sant-celoni és partidària d'una literatura més íntima i no d'una adreçada a un gran públic, a la qual, d'altra banda, respecta.

Encarna Sant-Celoni no vol arribar al «gran públic». Foto: EL PUNT

E. ORTS

Pertany a la generació dels anys huitanta, una de les més actives de tota la literatura valenciana. És més coneguda la seua faceta poètica —gràcies a la qual ha rebut nombrosos premis— que cap altra perquè la seua narrativa ha tingut menys repercussió. De fet només ha publicat una novel·la. «Sé que sóc millor narradora que poeta. El que passa és que, per diferents circumstàncies externes, no he tingut la sort de publicar més que una novel·la», afirma.

Encarna confessa que li faria por convertir-se en una autora de masses, opció aquesta que mai ha perseguit. «Jo només vull arribar al meu públic. No pretenc adreçar a una audiència de masses. Per això hauria d'anar a la televisió i a la ràdio constantment i entrar en un cercle que no m'agrada», assenyala.

Al parer de l'escriptora, hi ha vius exemples de literatura fonamentada en l'objectiu d'abastar una gran repercussió. «Si vols arribar al públic t'has de donar al públic. Quan més ixes en els mitjans de comunicació, més possibilitats de vendre

tens», diu mentre assegura que respecta l'opció comercial que practiquen alguns autors.

Encarna escriu poesia quasi impulsivament. «Escric quan em ve. No em pose mai a la faena, sinó que és una cosa més espontània. Necessite que em passe alguna cosa emotiva per a fer-ho, com ara enamorar-me o desenamorarme», explica.

Encara que ella creu que no és habitual, considera que hi ha escriptors que no necessiten ser uns grans lectors per a convertir-se en autors. «També pot eixir un pintor fantàstic sense haver xafat un museu», planteja.

L'escriptora creu que les editorials valencianes estan interessades sobretot per la publicació de literatura juvenil, que és el que millor eixida comercial té als instituts i als col·legis. D'altra banda, pensa que consagrar-se com a escriptor resulta d'allò més difícil. «És complicat entrar dins l'*staff*», diu.

Com a lectora, estima que cada vegada li agraden menys els llibres que apareixen al mercat hui dia. «És més difícil trobar obres que et diguen alguna cosa. Hi ha

poca crítica social i apareixen constantment els tòpics de sempre. Rares vegades hi ha hagut correspondència entre les grans novel·les i el gran públic», afirma.

Encarna confia que Internet siga un mitjà de progrés en el futur i que la literatura s'aprofite d'aquest impuls. «No sabem el que ens donarà, però jo crec que és positiu. És el *supermitjà*», assenyala.

Com a traductora en un organisme públic, ha patit la intolerància lingüística en carn pròpia. Pel que fa al conflicte del valencià, opina que és un assumpte «artificial». «Fins als anys setanta no va existir. El van crear els poders fàctics. La seua única víctima ha sigut el poble i la llengua», manifesta.

Encarna és una viva defensora de la pluralitat que hi ha dins del català. «Cada dialecte té unes característiques pròpies que enriqueixen la llengua. A mi, per exemple, m'ensisa esbrinar d'on es un autor per la manera que té d'escriure», diu. Aquesta diversitat, recorda, va ser predicada pel mateix Pompeu Fabra. «Ell recomanava la creació d'un estàndard valencià», conclou.